

رحم کن بر وی که روی تو بدید ** فرقت تلخ تو چون خواهد کشید

شماره پرسش: ۳۱۲۹۵

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۰/۵/۶ ۰۳:۲۷:۳۶

متن پرسش

سلام علیکم خدمت استاد طاهر زاده سوالاتی داشتم: ۱. حضرت علی (ع) در بسیاری از موارد که وصف خوبان و متقین می‌کنند می‌گویند که آنها از عذاب الهی ترس داشتند و به پاداش الهی عشق می‌ورزیدند حال آنکه اصل عبادت فقط باید برای خود خدا باشد و احادیث دیگری نیز همین گونه و برای ترس از عذاب و عشق به پاداش الهی عمل متقین را وصف می‌کنند آیا این نگرش به اهداف برای اعمال صحیح است؟ و چرا تا وقتی خدا هست فقط برای او عبادت نشود و گناه فقط برای او ترک نشود؟ ۲. نظر شما در مورد مبنای فکری آیت الله خوشوقت چیست که عقیده بر این داشتند که ما باید عرفان اهل بیته را در جامعه رواج دهیم نه عرفان مصطلح (نه اینکه عرفان مصطلح را رد کنند) ۳. اگر کسی نخواهد حوزه برود و در عین حال خیلی خوب ادبیات عرب را کار کند نظر شما چیست؟ باید چگونه کار کند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. این ترس، ترس از عذاب آتش نیست که در مورد متقین می‌فرمایند. ترس و عذاب از حرمان و محرومیت از انس با حضرت محبوب است به همان معنایی که جناب مولوی در خطاب به حضرت حق عرضه می‌دارند:

رحم کن بر وی که روی تو بدید ** فرقت تلخ تو چون خواهد کشید

۲. مسلماً اصل اساس عرفان همانی است که از اهل‌البیت «علیهم‌السلام» صادر شده است و جناب ابن عربی نیز تحت تأثیر فرهنگ اهل‌البیت در عین تقیه، «فصوص‌الحکم» را به میان آورده و در همین رابطه حضرت امام در دعوت گورباچف به اسلام، معارف ابن عربی را مطرح می‌کنند. ۳. از همه جهات بسیار خوب است. موفق باشید